

	<p style="text-align: center;">Maimuța ca judecător</p> <p style="text-align: center;">übersetzt von Daniela Corneanu</p>
	<p>Odinioară, când încă aproape toate animalele umblau libere și doar puține dintre ele locuiau la oameni, în casa unui înțelept trăiau un câine și o pisică.</p> <p>Într-o zi, înțeleptul a primit cadou o prăjitură proaspăt făcută.</p> <p>Pentru că trebuia să plece câteva ore de acasă, a pus-o în siguranță pe o scândură care atârna pe perete.</p>
	<p>Pisica îl privise cu atenție pe înțelept și abia ce acesta ieșise pe ușă, când ea sări pe fotoliul din răchită, care se afla lângă fereastră, de acolo pe masă, iar de acolo îndrăzni saltul cel lung pe scândură.</p> <p>Cuiul, care conecta doar provizoriu scândura cu o împletitură din bambus, nu a putut face față acestui atac.</p> <p>Bubuind căzu scândura cu tot cu prăjitură și pisică.</p> <p>Câinele se întinsese somnoros la soare și aștepta întoarcerea stăpânului său.</p>
	<p>Din cauza zgomotului brusc acesta tresări speriat și se repezi în cameră.</p> <p>Când văzu prăjitura frumos mirositoare în ghearele pisicii, el a sări spre ea vrând să i-o smulgă.</p> <p>Pisica ripostă șuierând și îi trase o lovitură puternică peste nas colcatarului ei.</p> <p>Câinele scheună.</p>
	<p>În acest timp, o maimuță făcea gimnastică peste gardul grădinii și privea curioasă înăuntru pe fereastră.</p> <p>„De ce vă certați voi doi într-o zi cu vreme așa frumoasă?” întrebă ea amuzată.</p> <p>Câinele lătră nervos: „Această pisică hoasă bună de nimic i-a șterpelit prăjitura stăpânului nostru!”</p>

	<p>„Și ce te privește pe tine asta?” mieună pisica supărată. „În timp ce tu leneveai la soare, eu m-am chinuit mult. Mi-am câștigat prăjitura cu greu!”</p> <p>„Bestie nerușinată și egoistă”, mârâi câinele, „Crezi că poți să mănânci prăjitura singură? Îi aparține stăpânului nostru, așadar am și eu dreptul la ea.”</p>
	<p>„Nu vă mai certați!” spuse maimuța. „Nu este suficient de mare prăjitura pentru amândoi?”</p> <p>Văd că acolo pe masă este o balanță.</p> <p>Vă voi împărți eu prada în două bucăți egale.”</p> <p>Pisica și câinele au fost de acord cu asta.</p>
	<p>Nerăbdători urmărirea cum maimuța rupse prăjitura, puse jumătate pe un taler și a doua pe celălalt taler al balanței.</p> <p>Unul dintre talerele balanței se lăsase în jos.</p> <p>„Bucata asta este cam grea.” Spuse maimuța cu o mimică serioasă, sfărâmă câteva firimituri din ea și le băgă cu poftă în gură.</p> <p>Câinele și pisica priveau cu speranță cum talerul se ridică iar încet.</p> <p>„Acum e bine!” strigă câinele.</p>
	<p>„Nu!” spuse maimuța strict.</p> <p>„Bucata aceasta de prăjitură este încă un pic mai grea.</p> <p>Să nu se spună apoi că sunt o judecătoare nedreaptă.”</p> <p>Cu aceste fiind spuse, ea rupse încă o bucată mică din prăjitură și o băgă încet în gură.</p> <p>Însă luase prea mult, căci acum atârna celălalt taler al balanței.</p> <p>Maimuța mormăi câteva cuvinte neclare și începu să rupă firimitură cu firimitură din a doua bucată și să le bage comod în gură, până cele două talere ale balanței se echilibrău iarăși din ce în ce mai mult.</p>

În ultimul moment luă iar prea mult din bucata mai mare de prăjitură, astfel încât aceasta devenise acum mai mică decât cealaltă și talerul balanței se ridică.

A trebuit să reia munca de la început.

Acest demers s-a repetat până când unul dintre talerele balanței rămăsese complet gol, iar pe celălalt mei era doar o bucățică.

Atunci maimuța se supără și îi certă pe câine și pe pisică:
„Din cauza unei chestii așa mici și ridicole vă ciondăniți voi și mă puneți pe mine să fac efortul de a fi arbitru.

Să vă fie rușine!

Ca să fie în sfârșit pace, mănânc eu însămi ultima bucățică de prăjitură.”

Ea băgă și ultima fărâmbă în gură și sări afară pe fereastră.

Câinele și pisica se uitară după maimuță nedumeriți.

„Așa îți trebuie!” șuieră pisica.

„Dar tu de ce ai fost așa de lacomă”, mârâi câinele și se târâ înapoi la locul lui însorit.

„Nu te mai poți baza pe nimeni”, bombăni el și adormi din nou.

Sfârșit